

«Οι άνθρωποι ξέχασαν τον Θεό» (Αλεξάντερ Σολζενίτσιν)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 30 Αυγούστου, 2013

Στο παρακάτω έργο κείμενο, που χρονολογείται από το 1983, ο βραβευμένος

με Νόμπελ λογοτεχνίας Ρώσος λογοτέχνης, Αλεξάντερ Σολζενίτσιν (1918 - 2008) εντοπίζει την αιτία για τη Ρωσική Επανάσταση. Σημειώνει ότι ο ίδιος λόγος είναι πίσω από την ερήμωση, τη σκληρότητα και τον εγωισμό σε

ολόκληρο τον εικοστό αιώνα. Εδώ είναι μερικά αποσπάσματα:

Πριν από μισό αιώνα περίπου, ενώ ήμουν ακόμα παιδί, θυμάμαι ότι άκουγα αρκετούς ηλικιωμένους να δίνουν την ακόλουθη εξήγηση για τις μεγάλες καταστροφές που είχαν πλήξει τη Ρωσία: Οι άνθρωποι ξέχασαν τον Θεό. Γι' αυτό και συνέβη όλο αυτό.

Από τότε έχω περάσει σχεδόν πενήντα χρόνια που εργάζομαι για την ιστορία της Επανάστασής μας. Όλα αυτά τα χρόνια έχω διαβάσει εκατοντάδες βιβλία, έχω συγκεντρώσει εκατοντάδες προσωπικές μαρτυρίες, και έχω ήδη συνεισφέρει οκτώ τόμους δικούς μου στην προσπάθεια της εκκαθάρισης από τα συντρίμια που άφησε πίσω η αναταραχή. Αλλά αν μου ζητούσαν σήμερα να διατυπώσω όσο πιο συνοπτικά γίνεται την κύρια αιτία της καταστροφικής επανάστασης που κατάπιε περίπου εξήντα εκατομμύρια του λαού μας, δεν θα μπορούσα να το θέσω με μεγαλύτερη ακρίβεια από ό, τι να επαναλάβω: Οι άνθρωποι ξέχασαν τον Θεό. Γι' αυτό και συνέβη όλο αυτό.

(...)

Οι αδυναμίες της ανθρώπινης συνείδησης, που έχει στερηθεί της θείας της διάστασης, ήταν ένας καθοριστικός παράγοντας σε όλα τα μεγάλα εγκλήματα αυτού του αιώνα. Το πρώτο από αυτά ήταν ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, και ένα μεγάλο μέρος των σημερινών δυσκολιών μας μπορούν να αναχθούν σε αυτό. Ήταν ένας πόλεμος (η μνήμη του οποίου φαίνεται να έχει ξεθωριάσει), όταν η Ευρώπη, γεμάτη με υγεία και αφθονία, έπεσε σε μια οργή αυτο-ακρωτηριασμού που δεν μπορούσε παρά να υποσκάψει την ισχύ της για έναν αιώνα ή περισσότερο, ίσως και για πάντα. Η μόνη πιθανή εξήγηση για τον πόλεμο αυτό είναι μια ψυχική έκλειψη μεταξύ των ηγετών της Ευρώπης, λόγω της απώλειας της ευαισθητοποίησής τους σε μια υπέρτατη δύναμη πάνω τους. Μόνο μια άθεη δηλητηρίαση θα μπορούσε να ωθήσει φαινομενικά χριστιανικά κράτη να χρησιμοποιούν δηλητηριώδη αέρια, ένα όπλο τόσο τρομερά απάνθρωπο.

(...)

Ήταν ο Ντοστογιέφσκι, και πάλι, ο οποίος άντλησε από τη Γαλλική Επανάσταση και το ολοφάνερο μίσος για την Εκκλησία το δίδαγμα ότι «η επανάσταση πρέπει κατ' ανάγκην να αρχίσει με τον αθεϊσμό». Αυτό είναι απολύτως αληθινό. Αλλά ο κόσμος δεν είχε γνωρίσει ποτέ πριν, μια τόσο μεγάλη ασέβεια οργανωμένη, στρατιωτικοποιημένη και επίμονα κακόβουλη, όπως εκείνη που εφαρμόζεται από το μαρξισμό. Στο πλαίσιο του φιλοσοφικού συστήματος του Μαρξ και του Λένιν, και στο επίκεντρο της ψυχολογίας τους, το μίσος κατά του Θεού είναι η κύρια κινητήρια δύναμη, πιο θεμελιώδης από όλες τις πολιτικές και οικονομικές αξιώσεις τους. Ο μαχητικός αθεϊσμός δεν είναι απλώς τυχαίος ή οριακός στην κομμουνιστική πολιτική. Δεν είναι μια παρενέργεια, αλλά ο κεντρικός άξονας.

(...)

Αλλά υπάρχει κάτι που δεν περίμεναν: ότι σε μια χώρα όπου οι εκκλησίες έχουν ισοπεδωθεί, όπου ένας θριαμβευτικός αθεϊσμός τα έχει ρημάξει όλα για τα δύο τρίτα του αιώνα, όπου ο κλήρος είναι εντελώς ταπεινωμένος και στερημένος από κάθε ανεξαρτησία, όπου ό, τι απέμεινε από την Εκκλησία ως θεσμός είναι ανεκτό μόνο για λόγους προπαγάνδας κατά της Δύσης, όπου ακόμη και σήμερα άνθρωποι στέλνονται σε στρατόπεδα εργασίας εξ αιτίας της πίστης τους, και όπου, μέσα στους στρατόπεδα εκείνοι που συγκεντρώνονται για να προσευχηθούν το Πάσχα, οδηγούνται σε κελιά τιμωρίας - δεν θα μπορούσαν να υποθέσουν ότι κάτω από αυτό του κομμουνιστικό οδοστρωτήρα η χριστιανική παράδοση θα επιβίωνε στη Ρωσία.

Είναι αλήθεια ότι εκατομμύρια συμπατριώτες μας έχουν διαφθαρεί και καταστραφεί πνευματικά από τον επίσημα επιβαλλόμενο αθεϊσμό, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν πολλά εκατομμύρια πιστοί.

Και εδώ βλέπουμε την αυγή της ελπίδας: άσχετα με το πόσο φοβερά ορθώθηκε ο κομμουνισμός με άρματα μάχης και πυραύλους, δεν έχει σημασία πόσο κατάφερε να καταλάβει το πλανήτη, είναι καταδικασμένος να μην νικήσει τον Χριστιανισμό.

(...)

Αυτό το μίσος που σκόπιμα καλλιεργείται, εξαπλώνεται στη συνέχεια σε κάθε τι που έχει ζωή, την ίδια τη ζωή, στον κόσμο με τα χρώματά του, τους ήχους και τα σχήματα, στο ανθρώπινο σώμα. Η πικραμένη τέχνη του εικοστού αιώνα χάνεται ως αποτέλεσμα αυτού του άσχημου μίσους, γιατί η τέχνη είναι άκαρπη χωρίς αγάπη. Στην τέχνη η Ανατολή έχει καταρρεύσει γιατί έχει χτυπηθεί και καταπατηθεί, αλλά στη Δύση, η πτώση ήταν οικειοθελής, σε μια σκηνοθετημένη και επιτηδευμένη αναζήτηση όπου ο καλλιτέχνης, αντί να προσπαθεί να αποκαλύψει το θεϊκό σχέδιο, προσπαθεί να βάλει τον εαυτό του στη θέση του Θεού.

(...)

Η ζωή μας δεν έγκειται στην επιδίωξη της υλικής επιτυχίας, αλλά στην προσπάθεια για μια άξια πνευματική ανάπτυξη. Ολόκληρη η γήινη ύπαρξή μας δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μεταβατικό στάδιο στην κίνηση προς κάτι υψηλότερο, και εμείς δεν πρέπει να σκοντάψουμε και να πέσουμε, ούτε πρέπει να καθυστερούμε μάταια σε ένα σκαλί της σκάλας. Οι νόμοι της ύλης μόνον τους δεν εξηγούν τη ζωή μας ούτε μας δίνουν την κατεύθυνση. Οι νόμοι της φυσικής και της φυσιολογίας δεν θα αποκαλύψουν το αδιαμφισβήτητο τρόπο με τον οποίο ο Δημιουργός συνεχώς, μέρα με τη μέρα, συμμετέχει στη ζωή του καθενός μας, ανελλιπώς χορηγώντας μας την ενέργεια της ύπαρξης. Όταν η βοήθεια αυτή μας αφήσει, πεθαίνουμε. Και στη ζωή ολόκληρου του πλανήτη μας, το Θείο Πνεύμα σίγουρα κινείται όχι με λιγότερη δύναμη: αυτό θα πρέπει να κατανοήσουμε στους σκοτεινούς και τρομερούς καιρούς μας.

Το πλήρες κείμενό του [εδώ](#)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: redskywarning.blogspot.gr)

ΣΧΕΤΙΚΟ:

[Ο Α. Σολζενίτσιω και το ψέμα \(μοναχός Μωυσής, αγιορείτης\)](#)